

SOSIALURIN

Bláðstjóri:
Vilfríð SørensenÚtgevarir:
Føroya JavnaðarflokkurPrenti:
Prentsmiðjan á HøysbreytEinkjupensjónin —
vunnið javnaðarmál

ÁÐUR var tað soleiðis, at um kvinna misti mannin av vanlukku fekk hon ávísar peninga-hædd frá vanlukkutryggingini, meðan kvinnan, ið misti mannin á sóttarseingini, ikki fekk eitt oyra. Eingin kann vera verri fyri enn einkjan, ið missir forsyrgjaran, ikki minst um hon tá hevur fleiri børn at forsyrgja. Tað hevur verið eitt hjarta mál javnaðarmanna at bota um hesa syrgjulgugu vanlagnu teirra, ið eftir hava sitið við ongum. Mangar royndir hava verið gjørdar gjøgnum árin, men eingin hevur borið fram at mál

inum. Nú javnaðarmenn finga leiðsluna í landsstýrinum, slitu teir EINKJUPENSJÓN-INA ígjøgnum. Hon er stóru stuðul hjá øllum teimum, ið at-støður hava fyri at fáa hesa hjálp; men lat tað verða sagt, at vit ikki eru komin á mál á hesum øki. Her má veitast enn stórr tryggleiki, og øll sosial hugað fólk eiga tí at fylkjast enn dyggari um javnaðarflokk-in, so tað ikki verður so tor-ført og drúgt at vinna hina mest fullkomnu einkjutyrgdina, sum tað var at vinna einkju-pensjónina.

Útbyggjan vinnulívsins

VIÐ teimum peningahæddum, sum tað hevur eydnast hesum landsstýrinum at útvega »Real-kreditstovninum« til skipalán og landskassanum til studnings veitan, er tað eydnast at fremja eina stórflingna endurnýggjan av skipaflotanum. Við at fáa danska ídnaðarlánstovnin at viðka virki sitt til eisini at um-fata Føroyar, eru fleiri stór-

virki — serstakliga fiskavirki — sett á stovn. Við lógtings-veðhaldum eru bygd fleiri stórr og smærri ídnaðarvirki eitt nú snorisvirki, togvirki, frystivirki o. o. Við at fáa »Egnsudviklingsloven« eisini at røkka Føroyar, hevur lands-stýrið gjørt ræurnar og líkindi-ni rúmar enn nakrantíð áður at útbyggja ein ídnað, ið kann taka sær av allari framleiðslu, ið vit hava ráevni til. Nú ræð-ur um enn dyggari fylking um javnaðarflokk-in, so vit ikki vera fyri nokrum bakbrestum av afturhaldslágvum; men ótarn-aðir kunnu halda áfram.

Skatta-politikkurin

HÓAST tað aldri áður í søgu-ni hava verið sett so stór krav til lótingið sum hesi seinastu 4 árin, so hevur tað kortini á fyrsta sinni eydnast at fremja ein munandi skattaletta við at hækka skattainntøkumarkið frá 2000 upp í 4000 kr., við skatta frádrátti upp til 2000 kr. av inntøkum, ið konan hevur vunnið og við barnafrádrátti av sjálfvum skattinum, 80 kr. fyri barnið, tá inntøkan er niðan-fyri 9000 kr. og 65 kr. oman-fyri 9000 kr. Hetta er tó bert lítill byrjan fram móti fullkomn um skattarettvísi, sum einans verður vunnið skattaborgaru-num til frama við einari sosia-listiskari skattaskipan.

BRÚÐLEYP

I morgin giftast í Havn Sigrun Joensen úr Vági og Hákun Egholm úr Havn.

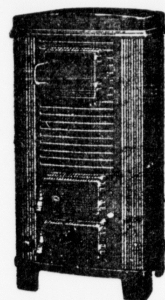
SIDIN

9. september vóru landaðar 58.300 tunnur. Tað er nakað tíð sama sum um somu tíð í 1960; men væl minni enn í fjór. Tá var veðan 88.700 tunnur.

Vegna burtur-flyting

seljast 10 lívseyðir, lomb saman við tvæveturs óm, samlað sola.

Prentsm. v. á.

Hold fast ved det faste
brændsel - skift til...

HESSE-O-MATTO
den danske købskole
døbt tømestatspøl
døbt brændselshygge

P f
VALDEMAR LUTZENSkrivstovu-
kvinna og
ekspeditriza

kunnu fáa pláss alt fyri eitt í Havnar Keypsamtøka.

Dugandi og tilkomin fólk kunnu ventast sær góða lón.

Skrivlig umsókn til

HAVNAR KEYPSAMTØKA

SUÐURSTREYMOYAR
JAVNAÐARFELAG

Hevur annan uppstillingarfund til lótingsvalið í Losjuni mánakvöldið 17. september kl. 8.

NEVNDIN

GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantorið.

Grót og skervur megu vera goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyri kommununa.

FRØÐBIAR SÓKNAR KOMMUNA

NORÐOYA SPARIKASSI

df. 5043

stovnaður 1919

df. 5043

Spárikassin er opin kl. 10—12 og 14—16, leygardag 10—12½.

Lán verða givin móti veð í jørð og bygningum.

Renta av innskoti er 3½ % p. a. og av innskoti uppá uppsøgn 4 % p. a.

Fundur

Vágs sóknar Javnaðarfelag bjóðar øllum javnaðarfólki til fundar í »Framtíðini« í Vági leygarkvöldið tann 15. septem-ber kl. 20.

Til umrøðu: Lótingsvalið.

Limir verða teknaðir á hvørjum fundi og heitt verður á alt javnaðarfólk um at gerast limir, so felagið kann gerast stórt og sterkt og so státt verða betri stinbrað til komandi val.

VÁGS SÓKNAR JAVNAÐARFELAG

Hedín Brú: LEIKUM FAGURT ...

89

eg fór yvirum. Men nú verður tað ikki. Hon legði eyguni aftur um náttina.

Tað vóruð ikki nógv orð segd, meðan tey sótu har á bakkanum. Hvor sat tigandi í sínum lagi og hugsaði um sitt.

Tey fara aftur til gongu. Hann fer heim við henni, og tey skriva brævið — í felagsskapi, siga frá trúlovisinum, og at tey koma bæði suður á jolum.

Tá ið Tormaður seinri um kvöldið er á veg heim til sín sjálvs, hugsar hann nógv um, hví hann mundi ikki fáa seg til at skriva hetta brævið til mammu sína, fyrr enn Elspa kom uppí. Nú tað var gjørt, var hetta so sjálvandi alt samalt, at hann undraðist á. Hann hevði ein frið í sinninum, sum gjørdi hann tryggan og glaðan. Var hann viljaleysur sjálvur, ella hvussu? Alsamt barn kanska, leiddur av mammu síni og so nú av Elspu?

Dagin eftir, tá ið Tormaður kemur úr skúla, stóðgar hann á fyri einum framsýningarvindeyga og hyggur at, hvat har er sett fram. Nú talar ein maður á hann. Tað er hin fulli: »Á vælsignaður verið tygum, maður. Ja, legði bert á streingin, himprist ikki! Vit verða í knæsbótunum. Lítið á tað. Nú fáa vit aftur gleim, tá ið teir skulu seta Olgar Mørka í skansan. Men lat teir royna tað — Tú tekur ikki Ormin Langa við danskari makt aleina!« Hann slær lógvarnar saman, so tað brestur. »Teir skulu troða á mannabúkum, áðrenn teir fáa hann í myrkustovu. Men tit skulu ganga undan, min góði Tormaður Dýrindal. Tit eru skaptir til tað. Eg og mínir líkar, vit skulu vera tyngdin aftan fyri tykkum.« Maðurin var aftur hálvfullur í dag, reykt av spritti og hevði nógv at siga: Her var so nógv ringt fólk ímillum okkara, svikjarar, danskarimpur, mattrelir og sovrðið. Her kravdi kollvelting. Blóð mátti flóta, skuldi skil koma á. Hann hevði altíð sagt tað. Var hetta í øðrum londum, áh, hann kundi lítið atlað!

Tormaður roynir at siga sum minst, dárar einki hetta rok-

90

mannalyndið. Hetta við »vit og tey« — uttan hugsan, uttan fyrilit. Bert henda nakna álpskenslan, sum mestsum bert gongur og slotar eftir at verða beitt á.

Nú Tormaður kemur oman við húsunum hjá Punthavn, gloppar Dorta eitt vindeyga og talar á hann, um hann kundi ikki hugt inn á gólvið eina løtu?

Hvussu visti við hjá blaðstjóranum?

Jú, jú, tað var nú so. Hevði overvað seg. Gamal, sum vitiligt var, orkaði ikki at standa og kíta seg inn í náttina. Men hýrurin var so vónaligur, segði hon, at tað var ein vanlukustandur, bað Tormann koma inn eina løtu, tað uggaði hann.

Tormaður fer.

Har liggur so tjóðhetjan mikla undir trílittari dýnu, hvít, reyð og blá, sum vera man — bleikur, djúpygður, visin. Rúmið fátæksligt, men reint og nosligt. Á einum málaðum kassa fyri hová-lagnum stendur ein vatnsopi og ein mynd av Gøtutróndi. Á bróstinum uppiyvir hongur ein tekning av einum unglinga, sum slær armarnar frá sær út í luftina. Út úr munnum kemur eitt flatt band. Har er skrivað á: Føroyar fosturlandið leingi lívi, hurrá, hurrá, hurrá... So sást ikki meir, men tú skilti, at fleiri hurrá vóru eftir niðri í hálsinum og í búkinum, tí unglingin var so ivin og úttambaður á at líta.

Tá ið tey koma inn, sigur Tormaður við Dortu: »Eg hugsar hann dúrar. Vit fara út aftur.«

Men tá læt í blaðstjóranum: »Nei, eg dúri ikki, liggi bert og hugsi um tjóðina« — bað Tormann koma inn. Dorta kom við einum stólaspið og bað hann seta seg.

Hvussu livimátin var?

Jú, hann læt væl at. Lá bert her og hvíldi seg. Friskur, tað var ikki tað. »Nú má blaðið bíða. Men sekin liggur á, vit hava tíðina fyri okkum. Hetta sakarmálið verður ikki í bræði.« Hann nevnr ungmannafelagið. Nær teir mundu fara at hava ársaðalfund?